

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΑΘΗΝΑ

Ο ΚΩΣΤΑΝΤΕΛΛΟΣ... ΚΑΙ Η ΚΥΡΙΑ ΜΠΟΒΑΡΥ !

Ένας περιφημος Λαϊδορικιώτης γαλατάς. Με πόσα λάμδα γράφεται τὸ γάλα. Ο κ. Ἀναξαγόρας Νικολόπουλος. Ὅπου ἐπιρβιβίνει ὁ κ. Καθηγητής. Οἱ αἰώνιοι μαλλιαροὶ πῶς ζέπεσε ἡ κ. Μπεβαρύ στο γαλατάδικο. — «Θα τνὴ πάρς τὴ μαντάμα ;...» Πῶς κήκηε τὸ γαλατάδικο. Ο Κωσταντέλλος ἀρ τραγουδιότης. Ἡ ἀποτέφρωσις τῆς μανταμ. — «Εἶναι φοβερόν ! Τρομερόν !...»

Μὴν τρομάξετε.

Δὲν πρόκειται γὰρ τὸν Κωσταντέλλο, τὸν περιφημο ἱεῖοιο Αἰτολοκαρναγάνα ληστή, πού ἔκαμε τέρατα καὶ σημεῖα γενναιοφυσίας καὶ παλληκαριάς.

Ὅτι γὰρ τὴν γνωστὴ ἠρωίδα τοῦ Φλωμπέρ κ. Μποβαρύ. Ο Κωσταντέλλος ἦταν γαλατάς στὴν Ἀθήνα. Πανανόδιος στὴν ἀρχὴ. Γύριζε στοὺς δρόμους καὶ σὲς γειτονιάς, κάθε πρωὶ φωνάζοντας :

— Φρόσκειο γαλατάμι !

Σιγά - σιγά βόλεε ἀνοῦξο δικό του γαλακτοπωλεῖο, σ' ἕνα μέτρο Ἀθηναϊκό. Τὸ γαλακτοπωλεῖο τοῦ αὐτοῦ εἶχε καθαρό γάλα καὶ πολλές... ἀνορθογραφίες. Ἡ πρώτη καὶ κυριότερη ἦταν ἡ μεγάλη ἔμπρησθ' τῆς εἰσόδου : «Γάλλα» !

Ἡ ἀνορθογραφία αὐτὴ ἦταν τρομακική. Γιατί ἄλλοι εἴδουν ὅτι τὸ γάλα... καὶ τὸ πῶο νερομένο ἀκόμο, γράφεται μ' ἕνα λάμδα. Στὸ γαλατάδικο τοῦ Κωσταντέλλου συχνάζανε τὴν ἐποχὴ ἱεῖοιο πολλοὶ λόγιοι τῶν Ἀθηνῶν καὶ δημοσιογράφοι.

Ἐνα βράδυ ὁ Ζαχαρίας ὁ Παπαντανίου τοῦ φώναξε ἐσφινικά καὶ ὀργισμένα :

— Κωσταντέλλε ! Τί εἶνε αὐτὸ μέσα στὸ γάλα ;

— Τί εἶνε ! εἶπεν ὁ Κωσταντέλλος, καὶ τινάχτηκε ἀπάνω. Τοῦ γάλα τοῦ δ' κόμ' ἔνι καθαρό.

— Καθαρό ; Καὶ τότε τί εἶνε αὐτὸ πού ἔχει μέσα ;

— Τί εἶνε ; εἶπεν ὁ Κωσταντέλλος, σκίβοντας στὰ ποτήρια.

— Εἶνε ἕνα... λάμδα παραπάνω !

Ο Κωσταντέλλος στήν ἀρχὴ δὲν ἔκατάλαβε.

— Τί εἶπες εἶνε ;

— Ἐνα λάμδα παραπάνω !

Ἐπὶ τέλος ὁ Κωσταντέλλος κατάλαβε τὸ ἀστειο κ' ἔσκασε στὰ γέλια.

Μὰ ἦταν ἀνεξάντητος σὲ ἀνορθογραφίες ὁ ὄθλιος. Καὶ λίγες μέρες ὕστερα τὴν ἐπαθε πάλι. Κόλλησε στὸν καθρέφτη τοῦ μαγαζιού του ἕνα χαρτί, μὲ τὴ λέξη «μέλη Ὑμνιστοῦ». Ὁ Μήσιος ὁ Χατζόπουλος, ὁ Μπόε, καθὼς ἔβρισε τὸ γάλα του τὴν στιγμὴ ἱεῖοιο εἶδε καὶ λίγο ἔλειψε νὰ πνιγῆ. Ὁ Κωσταντέλλος παραγμένος, ἔτρεξε καὶ τὸν ῥώτισε :

— Τί εἶν' κύριε Νικουλόπου ! (τὸν εἶπε πείσοι ὁ Μπόε μὴ λεγότανε Ἀναξαγόρας Νικολόπουλος).

— Βγάλε, χριστιανέ μου, ἔκεινο τὸ γτα ἀπὸ ἐκεῖ καὶ δὲν μπορῶ νὰ πάρω τὴν ἀναπνοή μου.

Ἡ ἄλλες παρές ἱεῖοιο νὰ νὰ πείσουν τὸν Κωσταντέλλο ὅτι πρόκειται γὰρ ἀνορθογραφία καὶ οὐα μέλι, τὸ «λι» θέλει μὲ γιώτα.

— «ι» δὲν λέει καὶ τὸ ἕνα, «ι» δὲν λέει καὶ τὸ ἄλλο ; Τί ἔχει νὰ κήνη. Το μέλι νὰν καλὸ ! ἔλεγε ὁ Κωσταντέλλος.

— Ναί, ἀλλὰ θέλει γιώτα, γιατί τὸ μέλι εἶνε ὄνομα τριτόκλιτο.

Ὁ ἀφελὴς Λαϊδορικιώτης δὲν κατάλαβε μὲν τὰ μυστήρια τῶν τριτοκλιτων καὶ δευτεροκλιτων, γὰρ πρῶτὴ φορά ἄλλοις ἔχουν μαθίει, δει στὴ ζωὴ ἱεῖοιο καὶ κατὰ ἄλλες στενοχώριες πού λέγονται «Γραμματικές». Ἐκάλεσε, λοιπὸν γιὰ νὰ ἡσυχάζει, κάποιον γραμματικισμένο καὶ τὸν διόρθωσε ὅλα τὰ λάθη τοῦ μαγαζιού. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἄλλοι ὁ κόσμος, ἔβρισε τὸ γάλα του «εἶ μέσο... μ' ἕνα λάμδα !

Ἀλλὰ μετὰ τὴν διόρθωσι τῶν λαθῶν νέα βάσανα γεννήθησαν γιὰ τὸν καταστηματοῦχος.

Ἐνας πελάτης προσοιήθηκε τὸν δυσραστημένο κ' ἄρχισε νὰ φωνάζη :

— Ἐγὼ θέλω τὸ γάλα μου μὲ δυὸ λάμδα. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιῶ μ' ἕνα ! Μὲ δυό... μὲ διέταξεν ὁ γιανόσι !..

Ὁ Κωσταντέλλος τὰ εἶχε χάσει. Κι' ἀναγκάστηκε τέλος νὰ ρωτήσῃ ἕναν κειθρητὴ τί νὰ κήνη μὲ τὸ γάλα του, καὶ γιατί ἄλλοι τὸ θέλουν μὲ ἕνα λάμδα καὶ ἄλλοι τὸ θέλουν μὲ δυό.

— Θὰ εἶνε μαλλιαροί, τοῦ εἶπε ὁ καθηγητής, ὅσοι τὸ θέλουν μὲ δυό.

— Τί μαλλιαροί, κύρ καθηγητή ; Αὐτοὶ ξουσιζοῦνε καὶ τὰ μουστάκια τους ἀκόμα !

— Θὰ εἶνε μαλλιαροὶ στὴ γλώσσα ! τοῦ πρόσθεσεν ὁ καθηγητής.

Ὁ Κωσταντέλλος τᾶχασε. Κι' ἀπὸ τὴ μέρα αὐτὴ κῆταζε κρυφὰ νὰ δῆ τί εἶδους γλώσσας ἔχουν ὁ λόγιοι πελάτες του... Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ ὄμως ἔγραψε στὸν καθρέφτη «Γάλα» μὲ ἕνα λάμδα καὶ «Γάλλα» μὲ δυὸ λάμδα, κατὰ τὰ γούστα καὶ τῆ... γλώσσα τοῦ καθενός !

Στὸ Γαλακτοπωλεῖο τοῦ Κωσταντέλλου ὁ κ. Ι. Γαλάνης, ἀδελφὸς τοῦ ἐν Πανόσιος Ἐρωγράφου, εἶχε ἀφίσει κάποτε τὸ γνωστὸ βιβλίο τοῦ Φλωμπέρ τὴν «Μαντάμ - Μποβαρύ». Καὶ τὸ βιβλίο ἔμεινε ἀρκετὸν καιρὸ ἐκεῖ, στὰ ράφια τοῦ γαλα-

κτοπωλεῖου. Ὅταν ὄμως κάθε βράδυ ὁ κ. Γαλάνης σηκωνότανε νὰ φύγῃ, ὁ Κωσταντέλλος τοῦ φώναζε δυνατὰ, ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη, ἀπὸ τὸν «μπεζαχτά» δσου καθόντας, πρὸς μεγάλου σκανδαλισμοῦ τῶν ἄλλων πελάτων, πού δὲν γνώριζαν γὰρ καὶ «Μαντάμα» ἔαρόκειτο.

— Κύρ' Γαλάνι !.. Κύρ' Γαλάνι, δὲν θὰ εἶνε πῶς τ' Μαντάμα ;

— Ὅχι, ἀφρόδ τὴν αὐτοῦ, τὴν πένο αὐριό !

— Ἐνωῖα σ' κ' ἰδῶ σγουρομένη εἶνε, μὴ φουβιά !

Ὅλος ὁ κόσμος γύριζε νὰ ἰδῇ καὶ ἕταν ἱεῖοιο ἡ «Κυρία» πού τὴν ἄφηνε ὁ κ. Γαλάνης στὸ γαλακτοπωλεῖο γ' ἀσφάλεια !

Ἀλλὰ θηλικὸ πρῶμα δὲν φωνάτανε ἕκει μέσα καὶ τὸ μυστήριο ἔμεινε μυστήριο, ἔως ὅτου ἕνα βραδυ τὸ γαλακτοπωλεῖο ἔπαυσε φωτιά καὶ κήνη μὲ τὸ καταστραμα καὶ ἡ «Κυρία Μποβαρύ».

Τὴν ἄλλη μέρα πᾶσαν τὸν Κωσταντέλλο ἐπὶ ἔμπρησθ' ὁ φασχὸς ἔκλειψε ἀπὸ τὸ κακὸ του.

— Ἄλλοτε μὲ κινηγάδι ἱεῖοιο ἄστειοιο γιατί βάσω νερό, καὶ ἄλλοτε γιατί βάζω... φωτιά ! Ἐλεγε στὸν νῦν στρατηγὸ κ. Παπῶλα, διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν τότε.

Ὁ Παπῶλας τὸν ἀπέλυσε, γιατί κανένα στοιχεῖο ἐπιβαρυντικὸ δὲν βρῆκε ἐναντίου του.

Κι' ὁ Κωσταντέλλος, μόλις ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία πῆγε καὶ κήθησε ἀπάνω στὸ ἐρείπιο τοῦ μαγαζιού του καὶ ἀνὰ τὴ μοιρολόγι εἶπεν ἕνα ἱεῖοιο τὰ ἀθάνατα ἱεῖοιο ρομηλιώτικα τραγούδια, πού ραγιζοῦνε καρδιές καὶ σκίζοῦνε πέτρες...

Ὁ Κωσταντέλλος ἦταν καὶ τραγουδιστής καλὸς, ἀλλὰ ὄμως ἄλλοι οἱ καλοὶ τραγουδισταὶ, πού ἔχουν συναίσθησι τῆς τέχνης των, δὲν τραγουδοῦσε μπροστὰ σ' ὄλο τὸν κόσμο κ' ἦταν δύσκολοι γαλῶ.

Μόνον ὁ Ζαχαρίας Παπαντανίου εἶχε κατορθώσει νὰ ἀκούσῃ ἕνα ἀπὸ τὰ τραγούδια του, ὕστερα ἀπὸ πολλὰ παρακλήσεις πού τοῦ ἔκαμε.

Τρεῖς σταυραστοὶ καθότανε

σὲ τρία μαύρα λιθάρια

ὁ ἕνας κλαιεὶ πού μέθυσε,

κ' ἄλλος πούμεινε χήρος,

ὁ τρίτος ὁ καλύτερος

γυλιέει καὶ τοὺς λέει :

— Κι' ἂν κλαῖς ἐπὶ πού μέθυσε

πάλι θὰ ζεμισθῆσις,

κι' ἂν κ' αἶξ ἐπὶ πού χήρη εἶ

ἄλλη γυναίκα παίρρεις,

νὰ κλαῖω γ'ὸ πού γίρσσε

καὶ πᾶσαν τὰ φτεγά μου,

γλέτω τ' ἀπόσπια πούβουσα,

καὶ δὲν μπορῶ τὰ πᾶο.

Ὁ Παπαντανίου ἔλεγε :

— Ἦταν νύχτα δταν μοῦ τὸ σταντραγούθησε τὸ τραγούδι αὐτὸ, μὲ χλίλα δυὸ τεταλῆμα κ' εἶχα μαγευθεῖ στὸ ἄκουσμα τοῦ θεῖου του κελαιομοῦ !..

Κι' ἄλλη μὲν φορά σταντραγούθησε μπροστὰ στὸν Ρουμᾶνο βιολιστὴ Τζιουρτανέσκου, ὁ ὅποιος τελλᾶθησε δταν τὸν ἄκουσε καὶ δὲν βαστάχτηκε νὰ μὴ φωνάζη :

— Ἐχτες τέτοιους θησαυροὺς ἔδω !..

Τὸ περιεργὸ στὴν ἱστορία αὐτὴ εἶνε καὶ τὸ ἔξης :

Ὁ Γαλάνης εἶχε κήνησε μὲ κακὴ προαίσηση γιὰ τὸ βιβλίο πού εἶχε ἀφίσει στὸ Κωσταντέλλο. Ἐπειδὴ δὲ ἡ δουλειά του, δὲν τὸν ἄφηναν νὰ καταβρίνη στὸ γαλατάδικο, ἀνέθεσε στὸς γίλους του, νὰ τὸ πάρουν.

— Τὴν πήρατε ἀπὸ τὸ γαλατάδικο τὴν Μποβαρύ ; ρώταγε κάθε τόσο.

— Ὅχι.

— Πᾶρτε τὴν, ἀδερφέ, θὰ χαθῆ «εἶ μέσα !

Καὶ τὸ προαίσηση του ἦταν πραγματικὰ περιεργὸ, γιατί σὲ λίγες ἡμέρες ἡ Κυρία Μποβαρύ καίγεται μὲ τὸ δυὸ λάμδα τοῦ γαλακτοῦ καὶ μὲ ὄλα τὰ «η» τοῦ μελιού.

Ὅταν ὁ Κωσταντέλλος, ἔβρισε ἀπὸ τὴν καταστροφὴ εἶδε τὸν κ. Γαλάνη ὁ ὅποιος θέλησε νὰ τὸν παρηγορήσῃ :

— Ἀχ, κύρ Γαλάνι, πείε μεζὺ μὲ τὸ μαγαζὶ μου κ' ἡ μαντάμα σας, τοῦ εἶπε.

— Ὑπομονή, τί νὰ κήνωμε, τοῦ εἶπεν ὁ

ΘΕΣΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΧΙΟΝΟΥΛΑ

Μιά φορά κ' έναν καιρό, σ' ένα χωριό στο Κιβερνέιο του Κιέβου, ζούσε ένας χωρικός πού τήν έλεγαν Γιάννη, μαζί με τή γυναίκα του τή Μαρία. Ήταν από πολλά χρόνια παντρεμένοι, μά δεν είχαν πάνω άποια παιδιά, και λυπότουσαν πολύ γι' αυτό.

Μιά μέρα, τό χειμώνα, τό παιδιό του χωριού έδειξαν στήν πλατεία. Κ' εκεί πού έδειξαν άρχισαν νά φτιάχνουν έναν άνθρωπο από χιόνι.

Ο Γιάννης και ή Μαρία παρακολουθούσαν από τό παράθυρο του σπιτιού τους τό παιχίδιο τών παιδιών κ' αίσθάνόντουσαν κρυφή λύπη έπειδή ό καλός θεός δεν έγάρισε και σ' αυτούς ένα όμορφο παιδάκι...

Έξαφνα, ό Γιάννης έβγαλε μιά δυνατή κραυγή χαράς.

— Άφου δεν έχουμε ζωντανό παιδί, είπες στή γυναίκα σου, ός πήμε τουλάχιστο νά φτιάξουμε ένα από χιόνι.

Κι έβηκε άμέσως με τή γυναίκα του στον κήπο τους, μάζεψαν άκροά χιόνι κ' άρχισαν νά σκαφόνουν ένα όλόλευκο, χιονένιο κορμάκι...

Τό κάλλισαν με τέχνη τά χέρια και τά πόδια, τουβάλαν μύτη κ' αυτιά, του κόλλησαν στόμα και ματια και σάν τό άποκατέλειψαν, στάθηκαν και τό μύταξαν με κρυφή χαρά... Τί όμορφο πού ήταν άληφτικό!..

Έξαφνα εκεί πού τό καμάρωναν είδαν με σπινθήκη τό χιονένιο άγαλμα, νά έμνευομαται, νά βγάξει θερμή πνοή από τό στόμα του, νά μουσάει τό κεφάλι και τά χέρια του, και νά χαμογελάει!..

— Μεγαλοδύναμο Θεέ! φώναξαν μαζί ό Γιάννης και ή Μαρία, κάνοντας τό σταυρό τους.

Τό χιονένιο κορμάκι γύρισε τότε τό κεφάλι του προς τό μέρος τους και τους έλάλησε τά χέρια.

— Ω! πολυαγαπημένη μου Χιονούλα! φώναξε ή Μαρία, άγκυλιάζοντας με θερμή τή μικρούλα, πού τόσο τήν είχε λατρεύσει και πόρνοντάς την μέσα στο σπίτι τους.

Η Χιονούλα μέσα σέ λίγες μέρες μετέλασε πολύ κ' έγινε μιά πεντάμορφη κοπέλα. Τό φτωχόσπιτο του Γιάννη, πού ήταν άλλοτε έρημο και σκοτειλό, άντιλαμβάνοτο τώρα από τ' άσημένια γέλια της ακρόη. Τά κορίτσια του χωριού αγαπούσαν πολύ τή Χιονούλα και κάθε μέρα πηγύωναν σπίτι της και τήν έπαιζαν νά πλένει τά παίζου. Τής έδιναν τά καλύτερα σπούδια τους, τά πιο καλά γλυκά τους, τής τραγουδούσαν τά όμορφότερα τραγουδιά πού ήξεραν, με δύο λόγια δεν έβησαν πού να τήν περιποιηθί καλύτερα.

Πάν άκόμα τελειώσει ό χειμώνας, ή Χιονούλα είχε γίνει μιά γνήσια, με καλοθεμένο σώμα. Και τί καλή καρδιά πού είχε!

Πάντα τήν έβλεπες πρόθυμη και περιποιητική, μ' άγγελικό χαμόγελο στο στόμα. Τά γαλάνα άθωα μάτια της σκορπίζανε φώς άπέραντης ψυχικής καλωσύνης.

Σιγά - σιγά όμως διάβηκαν οι μέρες τού χειμώνα.

Ο ήλιος είχε άρχισί νά ζεσταίνει με τις άχτίδες του τή γή, τά χιόνια έλυωναν, τά χόρτα πρασίνιζαν και τά πουλιά τραγουδούσανε στά κλαδιά τών δέντρων...

Σιγά - σιγά κ' ή Χιονούλα έλλάξε μέρα με τήν ή μέρα. Είχε γίνει σκεπτική και περίλυπη, σάν νήν έ- τρωσε μενένα κουφά σαράκι.

— Τι έχεις, παιδί μου; τή ρωτούσε με καυτό ή μά- να της.

— Έτίποτα, τής άποκρινόταν λυπημένα ή Χιονούλα.

Μά τό γέλιο είχε χαθή παιά από τό στόμα της και τά γλυκά γαλάνα της μάτια είχαν χάσει τήν παλιά τους... γ...

Υστερ' από λίγον καιρό άκόμα, τά χιόνια είχανε λυώσει όλό- τελα. Ο άέρας ήτανε ζεστός και τά λουλουδια είχαν άνοίξει. Η φύση όλη ζαναγεννιόταν. Όλοι στο χω- ριό ήτανε χαρούμενοι, και μονάχα ή Χιονούλα έπερασε μέρα με τήν μέρα και σέ πιο βαθιά λύπη.

Άπερρυγε νά κάνει καρδιά με τις άλλες φίλες της και, πρό παντός, δεν μπορούσε ν' άντικριση τις άχτίδες τού ή- λιου. Άγαποσε τή σκιά και τή δροσιά.

Άν κατό τύχη, ό ουρανός συνένεριζε καμιά μέρα κ' άρχιζε νά πέφτει βροχή, ή Χιονούλα ήτανε καταχαρούμε- νη. Και όταν πάλι ξαναφαιχανε ό και- ρός και ό ήλιος φαναρότανε και πάλι στον ουρανό, ή Χιονούλα ήτανε με- λαγχολική και περίλυπη.

Ήθελε και ψέ θερός...

Τ άη-Γιαννισό, ή φίλες της Χιονού- λας πήγανε σπίτι της και τήν πήρουνε διά της βίας νά πάνε νά πηδήσουν τις φωτιές.

Μοξέψαν έσρα χορτάρια, τους έβα- λαν φωτιά, άρχισαν νά τραγουδία και ύστερα βάλθηκαν νά πηδάνε πάνω από τις σπλόγες.

Έξαφνα μιά λυπημένη, μιά παραπο- νευτική κραυγή τάραξε τήν ήσυχία της νύχτας.

Οι κοπέλλες μύταξαν γύρω τους τρομαγμένες και τότε πρόσεξαν πώς ή Χιονούλα είχε γίνει άφαντη.

Τί είχε συμβεί;... Άλλοίμονο... Κα- θώς ή φτωχή Χιονούλα πήγε νά πηδή- ση πάνω από τή φωτιά, ανέλυσε και έπεσε πάνω στο έδαφος.

— Ω! πολυαγαπημένη μου Χιονούλα!.. μεταβλήθηκε σ' ένα λεπτόν άτάμι, πού ύψώθηκε άργά - άργά προς τόν ουρανό και χάθηκε...

Η φωτιά είχε λυώσει τή χιονένια κόρη!

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Άπό τ' άσπορόρουχα βγαίνουν ή κηλίδες της σκουριάς άν τά βουτήξουνε σέ άραιά διάλυμα δειλαροκασιτέρου. Σέ περίπτωση ά- ποτυχίας κατά τήν πρώτη φορά, πρέπει τό πείραμα νά έλα- ναληφθή.

Η γούνας καθαρίζονται αν τριετούν με αίτουρα ή με ροκανίδια, τά όποια πρέπει προηγουμένως νά έχουνε θερμαν- θή άρκετά μέσα σ' ένα τέλει- ον. Άν ή γούνα εινε λευκή τότε πρέπει νά τήν τρίψουμε μ' άλευρι τό όποιο πρέπει νά εινε όσο τό δυνατόν πιο θερ- μό, χωρίς όμως νά έχη πάρεμ και τό βαθύ χρώμα άπ' τήν μεγάλη θέρμανση.

— Ω! πολυαγαπημένη μου Χιονούλα!..

- Τήν θυμήθηκα μά δεν κόρησα νά τή γλυτώσω, είπες με πόνο ό Κωνσταντέλλος πάλιν.
- Ο, Γαλάνης ήταν στιγμή αυτή μ' έναν δικαστικό. Μόλις άκούσε έκείνος ότι έκάρηε μιά κυρία του Γαλάνη, τόν ήρώ- τησε:
- Μπιά! Χάσατε καμιά Μαντάμ;
- Ναι, τήν Μποραό. Άκήνησε ό Γαλάνης.
- Τί τήν είχατε;

— Φ'λάδα, (φυλλάδα - βι- βλιο), είπες ό Κωνσταντέλλος. Κι' ό δικαστικός πού δεν κατάλαβε συνέχισε συζητημέ- νος:

— Φιλανδία! Ω! εινε φοβερόν!... Τρομαρόν!... Σές συλλυπόμαι! Ο Παλιός

